

дветѣ поли на расото му, прибрани и натежняли. И, вмѣсто „Благословенъ Богъ нашъ!“ отъ устнитѣ му чуха думи, които ги учудиха.

— Мои ученици, погледнете!

Светиятъ старецъ отпусна политѣ си и предъ краката му се попилѣха най-различни плодове: круши, сливи, ябълки. . . Ученицитѣ, помислили че случайно ги е изтървалъ, се спуснаха да ги събиратъ, но като забелязаха тѣжната му усмивка, отдръпнаха се и чинно се изправиха предъ него.

— Не, вземете и хапнете. Тѣй. Могатъ ли да се ядатъ?

Нѣкои отъ ученицитѣ изплюха ухапаното въ шепа, а други силомъ се мжчеха да го преглътнатъ.

— Виждате ли? И това сж Божии създания. Но ние, хората на тая благословена отъ Бога земя не можахме да разберемъ дълбоката въ тѣхъ евангелска истина. Помислихме, че когато работимъ надъ близкитѣ си, ние се правимъ достойни за Неговата милость, а забравихме, че нея ще я заслужи само тоя, който еднакво се грижи за усъвършенствуването на всѣко излѣзло отъ ржката Му творение. Богъ е въ всичко: и въ насъ, и въ последния стрѣкъ на тревата, която газимъ. Ние сме длѣжни, ако искаме да бждемъ угодни Богу, да облагородяваме всичко, което е той създалъ. Защо сме образъ и подобие Негови, ако не продължимъ божественото му дѣло? . . .

— Учителю, какъ можемъ да направимъ това, което не знаемъ? — се опита да възрази най-голѣмиятъ и най-дарениятъ му ученикъ отецъ Игнатий.

— Свѣтътъ е широкъ, Игнатие — не може никжде да не знаятъ. Когато Богъ е създалъ всичко